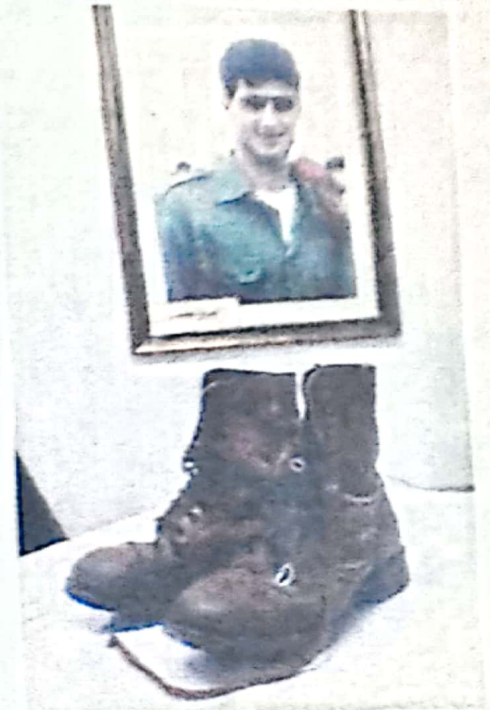

באלה הנעליים

הוא עבר איתן מסעות ומרדפים, הזיע בתוך וטייל בארץ. אביו של דורון דרזי ז"ל, משה, כותב על הנעליים הצבאיות של בנו, שהפכו לזיכרון הכי חזק ממנו

||| משה דרזי

סמל דורון דרזי ז"ל שירת ביחידת המסתערבים "שמשון". ב-1 באוגוסט 1992 יצא הצוות של דורון ללכוד מבוקש תמוש בתוך בית בחאן יונס. בקרב שהתפתח מול מתבלים נפצע דורון אנושות לאחר שחילץ שניים מתבריו לצוות. יומיים לאחר מכן נפטר. בן 20 היה במוחו

את נעלי דורון ז"ל קיבלתי יחד עם המדים, מדי א', באזכרת יום ה-30 בעין גור. דורון נפל בקרב בתחנת הרכבת הישנה בחאן יונס. קיבלתי נעלי צנחנים ארוזמות, הכנסתי את כל החבילה לרכב ורק למחרת בדיקתי את שאר התכולה. מיד שמתי לב שהנעליים מזולקו, מכילות גרידי חול, שאותם אספתי והכנסתי לקופסת פילם שחודרה. בהמשך בניתי ארון מזכרות של דורון, אך איך אני אשמור את הנעליים בארון המזכרות? זה לא מקובל ולא נראה טוב. את הנעליים הפרדתי מארון המזכרות והכנסתי אותן לארון. מי סוגר לנעליים? היעלה דבר כזה על הדעת, כן אני סוגר לנעליים של בני ואסביר מדוע. עם נעליים אלה חצה את הארץ לאורכה ולרוחבה, היה איתן בבסיס אדם, עשה איתן מסעות, חווה אותן במרדפים. הזיע בכפות רגליו איתן, עלה איתן לאחור עין גור (דורון היה ילד חורף בקיבוץ). מכל החפצים שלו זה הדבר שאני שומר מכל. ילדי היקר, הלך לאי שם זה 24 שנה, אבל נשאר צעיר. גופו מסוך בזה היציל, אולי לא נשאר דבר. אבל הנעליים עוד מחזיקות מעמד, אמנם הסוליה מתפוררת אך הנעליים בסגור טוב. אז אני סוגר לנעליים. תגידו מה שתרצו. ריח הויעה הזה מגעיל אתכם? אותי לא, תתפלא עוד יש ריח בנעליים, ריח שמשום מה אותי לא רוחה. אמשיך לשמור על הנעליים האלו עד ליום מותי. ולדורון שאותו אני אוהב ואמשיך לאהוב, אין תחליף. חשבתי שמוחו של דורון יביא את השלום אבל אין שלום ואין שקט. אבל לאבא של דורון יש זוג נעליים. תהי נשמתו צרורה בצרור החיים.

חשבתי שמוחו

של דורון יביא את

השלום אבל אין

שלום ואין שקט.

אבל לאבא של דורון

יש זוג נעליים.

תהי נשמתו צרורה

בצרור החיים